

INFORMACJE O AUTORACH

Łukasz Chrobak – doktor nauk humanistycznych w zakresie historii, absolwent Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, muzealnik, pracownik Muzeum-Zamku w Łańcucie. Zainteresowania badawcze skupiają się na dziejach rodu Lubomirskich oraz historii polskich przemysłowców doby XIX i XX w. Jest autorem biografii *Książę Andrzej Lubomirski. Ordynat i przemysłowiec w latach 1882–1939*, Kraków 2021; redaktorem (wraz z Tomaszem Pudłockim) „Rocznika Przemyskiego. Historia” t. 55, 2019, z. 4 (24): *Przemysł i Galicja Wschodnia w okresie kształtowania się granic II Rzeczypospolitej* oraz autorem artykułów naukowych i popularno-naukowych. Jest członkiem Towarzystwa Przyjaciół Nauk im. Kazimierza Marii Osieńskiego w Przemyślu.

Jolanta Czartoryska – doktor nauk humanistycznych w zakresie historii, radca prawny. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego (1977), seminarium doktorskiego na Uniwersytecie Rzeszowskim (2010) oraz studiów podyplomowych z zakresu przygotowania pedagogicznego na Uniwersytecie Rzeszowskim (2014–2016). Absolwentka specjalistycznego szkolenia z protokołu dyplomatycznego Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych w Warszawie (2013). Wykładowca Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie (2015–2016), wykładowca szkoleń aplikantów radcowskich z zakresu retoryki, erystyki i protokołu dyplomatycznego (od 2015 r.). Współpracownik-recenzentka portalu naukowego Europejskiego Uniwersytetu Viadrina we Frankfurcie nad Odrą (2014–2017). Członek Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemyślu, Polskiego Towarzystwa Historycznego, Towarzystwa Polsko-Austriackiego oraz Stowarzyszenia Dziennikarzy RP. Zainteresowania naukowe: historia XX wieku, w tym: historia społeczno-kulturowa Galicji, historia psychoanalizy, ruchów społeczno-politycznych. Wybrane publikacje: *Każdy miał swój PRL* (Warszawa 2021); *Odejść w cień* (Warszawa 2012, 2022); *Za wcześniej – Zu früh*, w: *Die Deutschen, Meine nachbarn. Niemiec mój sąsiad*, red. M. Rybiński, H. Wohlan, Osnabrück 2002, s. 34–39, 139–143; *Podstawowe swobody w Unii Europejskiej*, w: *Polska i jej wschodni sąsiedzi*, red. A. Andrusiewicz, Rzeszów 2004, s. 154–173; *Działalność parlamentarna Hermana Liebermana*, „Rocznik Przemyski. Historia” t. 48, 2012, s. 71–85; *Grzeszna miłość pod koniec XIX w. Listy Hermana Liebermana do Heleny Deutsch*, w: *Epistolografia w dawnej Rzeczypospolitej*, t. 6, red. P. Borek, M. Olma, Kraków 2015, s. 325–335; *Herman Lieberman (1870–1941)*, w: *Wielcy socjaliści*, red. A. Ziemiński, Warszawa 2017, s. 230–244.

Jan Draus – profesor nauk humanistycznych, senator II kadencji, członek Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej. Wykładowca Uniwersytetu Rzeszowskiego, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego oraz Państwowej Akademii Nauk

Stosowanych w Przemyślu (w latach 2001–2011 rektor tej uczelni). W 2015 r. odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, w 2018 r. otrzymał Krzyż Wolności i Solidarności. W 2012 r. Rada Miejska w Przemyślu nadała mu tytuł honorowego obywatela miasta. Opublikował m.in. kilkanaście pozycji książkowych, w tym m.in.: *Oświata na Rzeszowszczyźnie w latach 1939–1945*, Wrocław–Gdańsk 1984 (wraz z Ryszardem Terleckim); *Polskie szkoły wyższe i instytucje naukowe na emigracji 1939–1945*, Wrocław–Kraków 1984; *Oświata i nauka polska na Bliskim i Środkowym Wschodzie 1939–1950*, Lublin 1993; *Stronictwo Pracy w województwie rzeszowskim 1945–1946–1950. Z dziejów regionalnej chadecji*, Rzeszów 1998; *Historia wychowania, t. 2: Wiek XIX i XX*, Kraków 2005 (wraz z Ryszardem Terleckim); *Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie 1918–1946. Portret kresowej uczelni*, Kraków 2007; *Państwowa Wyższa Szkoła Wschodnioeuropejska w Przemyślu 2001–2011*, Przemyśl 2011 (wraz ze Zdzisławem Budzyńskim). Zredagował publikacje *Diecezja przemyska w latach 1939–1945*, t. 1, Przemyśl–Brzozów–Stalowa Wola 1991; t. 3, Przemyśl 1990 (wraz z Janem Musiałem) oraz *Przeciw Solidarności 1980–1989. Rzeszowska opozycja w tajnych archiwach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych*, Rzeszów 2000 (wraz ze Zbigniewem Nawrockim).

Dariusz Iwaneczko – doktor habilitowany nauk humanistycznych, dyrektor Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej w Rzeszowie, wykładowca Państwowej Akademii Nauk Stosowanych w Przemyślu. Absolwent historii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego oraz Podyplomowego Studium Administracji Rządowej i Samorządowej UMCS w Lublinie. W latach 2012–2020 redaktor naczelny czasopisma naukowego IPN „Aparat Represji w Polsce Ludowej 1944–1989”; obecnie członek redakcji. Kierunki badań: dzieje oporu i opozycji w PRL, historia komunistycznego aparatu represji, dzieje polskiego podziemia niepodległościowego. Publikacje: *Opór społeczny a władza w Polsce południowo-wschodniej 1980–1989*, Warszawa 2005; *Powiatowy Urząd Bezpieczeństwa Publicznego w Przemyślu 1944–1956*, Rzeszów 2004; „Ogniwo strachu”. *Urząd Bezpieczeństwa w Lubaczowie*, Rzeszów 2012; „Przypadek czy przeznaczenie?”. *Karol Kazimierz Kosteki „Kostek” (1917–1998)*, Rzeszów 2013; *Zmierzch dekady Gierka. Polska południowo-wschodnia 1975–1980*, Rzeszów 2016; *W stulecie powrotu odrodzonego państwa polskiego na mapę Europy i świata. Polska myśl geopolityczna i sprawy międzynarodowe w XX w.*, red. D. Iwaneczko, B. Wójcik, Rzeszów 2020.

Małgorzata Karpińska – profesor nauk humanistycznych, specjalizująca się w historii społecznej i dziejach parlamentaryzmu w XIX w. oraz dziejach Warszawy; wykładowczyni na Wydziale Nauk o Kulturze i Sztuce Uniwersytetu Warszawskiego. Publikacje: *Złodzieje, agenci policyjni, strażnicy. Przewstępstwa pospolite w Warszawie 1815–1830*, Warszawa 1999; „*Nie ma Mikołaja!*”. *Starania o kształt*

sejmu w powstaniu listopadowym 1830–1831, Warszawa 2007; *Dziennik ks. Adama Jerzego Czartoryskiego 1813–1817*, oprac. i wstęp M. Karpińska, Warszawa 2016; M. Karpińska, S. Wiech, T. Gąsowski, G. Kucharczyk, *Historie Polski w XIX w.*, t. 1: *Historie polityczne, Ziemie polskie po trzecim rozbiore. Księstwo Warszawskie. Królestwo Polskie i zabór rosyjski – do 1815 roku*, Warszawa 2013; *Druki ulotne w procesie komunikacji społecznej w XIX wieku (do 1918 r.)*, red. nauk. M. Karpińska, Warszawa 2018; *Wokół cholery: „ogórki, salata i Rossyanie”*. *Spółczesność powstańczej Warszawy (1831 r.) wobec epidemii cholera morbus*, „Przegląd Historyczny” 2021, t. 112, z. 4, s. 843–867.

Grzegorz Klebowicz – doktor nauk humanistycznych z zakresu historii. Absolwent Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego (2001) i Uniwersytetu Jagiellońskiego (doktorat 2012). Adiunkt w Zakładzie Historii w Państwowej Akademii Nauk Stosowanych w Przemyślu. Od 2001 r. członek Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemyślu, w kadencji 2014–2017 prezes Zarządu TPN. Współpracownik Ośrodka Badań nad Geografią Historyczną Kościoła w Polsce KUL. Jest autorem prac z zakresu historii religijnej, osadnictwa i źródłoznawstwa w okresie średniowiecza i nowożytności, w tym dwóch książek – *Organizacja parafialna diecezji przemyskiej w XIV–XVI w.*, Lublin 2013 oraz *Parafie i wspólnoty zakonne (archi) diecezji przemyskiej XIV–XXI w.*, Przemyśl 2020. Współautor *Atlasu historycznego metropolii przemyskiej. (Archi)diecezja przemyska, diecezja rzeszowska, diecezja zamojsko-lubaczowska ok. 1340–2018*, red. H. Gapski, Lublin 2019. Wykonawca kartoteki osadniczej ziemi przemyskiej w średniowieczu w ramach współpracy z Zakładem Słownika Historyczno-Geograficznego Ziemi Polskich w Średniowieczu w Instytucie Historii Polskiej Akademii Nauk.

Anna Kozimala – magister historii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Obecnie studiuje filologię germańską. Interesuje się historią starożytnego Rzymu, w szczególności legitymizacją władzy w starożytnym Rzymie za pomocą sztuki, oraz wschodnimi plemionami germańskimi. Ponadto jest zainteresowana historią pochodzenia polskiego do Ameryki Łacińskiej.

Irena Kozimala – doktor historii, wykładowca i dyrektor Instytutu Humanistyczno-Artystycznego Państwowej Akademii Nauk Stosowanych w Przemyślu. Absolwentka Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie. Rozprawę doktorską pod kierownictwem naukowym prof. dr. hab. Tomasza Strzembosza obroniła w 2002 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Autorka książek: *Skauting polski w Galicji Wschodniej*, Przemyśl 1994; *Lwowska Chorągiew Harcerzy ZHP 1911–1939*, Przemyśl 2003; *Polski skauting męski w Galicji Wschodniej 1911–1920*, Kraków 2009; *Lwowska Chorągiew Harcerzy ZHP 1921–1939*, Przemyśl 2007; *Kadra instruktorska Lwowskiej Chorągwi Harcerzy Związku Harcerstwa Polskiego w latach 1918–1945*, Warszawa 2010; *Żołnierze Wyklęci. Z dziejów*

partyzantki antykomunistycznej w powiecie przeworskim 1944–1956 (trzy wydania: Przeworsk 2015, Przeworsk 2016, Rzeszów 2021) oraz wielu artykułów.

Marcin Marynowski – absolwent Instytutu Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie oraz podyplomowych studiów polonistycznych na tej samej uczelni. Doktorant na Wydziale Historycznym UJ. Sekretarz Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemysłu (2017–2023). Stypendysta Fundacji Lanckorońskich (2006, 2017–2018, 2019–2023). Długoletni pracownik muzeów w Wieliczce i Przemysłu. Nauczyciel historii i języka polskiego w szkołach średnich w Krakowie. Kierunki badań: społeczeństwo Galicji i Bukowiny, relacje polsko-rumuńskie na przestrzeni wieków. Autor kilku książek, w tym: *Kupcy z Polski na moldawskich i siedmiogrodzkich szlakach handlowych w XV–XVIII wieku. Historiografia i źródła rumuńskojęzyczne*, Przemysł 2018; współautor *Inwentarza Akt Salinarnych Wieliczki i Bochni z lat 1772–1918 Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka*, Wieliczka 2004. Autor kilkudziesięciu publikacji wydanych w kraju i za granicą z zakresu historii społeczno-religijnej, politycznej, gospodarczej i wojskowej, a także współredaktor kilku wydawnictw naukowych.

Przemysław Matusik – doktor habilitowany, profesor uczelni. Absolwent studiów historycznych na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Od początków drogi naukowej związany zawodowo z Instytutem Historii UAM, od 2020 r. Wydziałem Historii UAM, najpierw z Zakładem Historii Polski XIX i XX wieku, od 2020 – Zakładem Historii XIX wieku. Prodziekan Wydziału Historii UAM ds. naukowych. Zainteresowania badawcze: dzieje wieku XIX, zwłaszcza zaboru pruskiego, przemian religijnych, procesów modernizacyjnych i historia miejska. Ważniejsze publikacje: *Religia i naród. Życie i myśl Jana Koźmiana*, Poznań 1998; „*Nadeszła epoka przejścia...*”. *Nowoczesność w piśmiennictwie katolickim Poznańskiego 1836–1871*, Poznań 2011; *Historia Poznania*, t. 1–4, Poznań 2021; *Miejskość modernizowana, miejskość modernizująca. Polskie miasta w przemianach cywilizacyjnych XIX wieku. Wybrane zagadnienia*, w: *Wielka zmiana. Historia wobec wyzwań... Pamiętnik XX Powszechnego Zjazdu Historyków Polskich w Lublinie*, t. 2, red. J. Pomorski, M. Mazur, Warszawa–Lublin 2021, s. 341–375. Przygotował do druku: P. Cegielska, *Z moich wspomnień. Przechadzki po mieście*, wstęp i red. naukowa P. Matusik, Poznań 1997; M. Jaffé, *Poznań pod panowaniem pruskim*, tłum. J. Baron-Grzesiak, M. Miśkiewicz, red. naukowa P. Matusik, Poznań, 2012; redaktor prowadzący tomów „Kroniki Miasta Poznania”: „Kronika Miasta Poznania” 2009, nr 2–3: *Okupacja 1–2* (nagroda J. Łukaszewicza); „Kronika Miasta Poznania” 2012, nr 1: *Poznań – Warszawa, wspólna sprawa*; „Kronika Miasta Poznania” 2014, nr 3: *Wielka Wojna*; *Kronika Miasta Poznania* 2016, nr 1: *966 – poznańskie dziedzictwo*; „Kronika Miasta Poznania” 2017, nr 1: *PTPN 1857–2017*; „Kronika Miasta Poznania” 2018, nr 3: *1918. Od rewolucji do powstania*; „Kronika Miasta Poznania” 2019, nr 1: *Uniwersytetowi na stulecie*.

Mateusz Olejnik – absolwent studiów magisterskich na Uniwersytecie Rzeszowskim na kierunku historia, studiów podyplomowych na Uniwersytecie Pedagogicznym na kierunku wiedza o społeczeństwie z podstawami przedsiębiorczości oraz studiów doktoranckich na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Członek tarnowskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Historycznego, prezes tarnowskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół – Świat Pracy”, nauczyciel historii w Zespole Szkół Mechaniczno-Elektrycznych w Tarnowie. Autor kilkudziesięciu artykułów naukowych i popularnonaukowych, poświęconych głównie historii wojskowości oraz dziejom ruchu sokolego, w tym: *Sokolstwo na ziemiach polskich pod władzą niemiecką (1884–1914) – rozwój i główne kierunki działalności*, w: *Edukacja i wychowanie od XIX wieku do współczesności. Wybrane zagadnienia w kontekście badań historycznych i pedagogicznych*, red. P. Juško, Tarnów 2020, s. 67–83; *Towarzystwo Gimnastyczne „Sokół” w Tarnowie i gniazda okręgu tarnowskiego do 1919 roku*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace Historyczne” 2020, z. 1, s. 111–136. Autor rozprawy doktorskiej pt. *Dzielnica krakowska Związku Towarzystw Gimnastycznych w Polsce w latach 1921–1939*, Kraków 2022. Autor popularnych książek poświęconych lokalnym podaniom i legendom: *Podania i legendy regionu tarnowskiego*, Tarnów 2019; *Najpiękniejsze legendy powiatu bocheńskiego*, Bochnia–Łapczyca 2021.

Tomasz Pudłocki – doktor habilitowany nauk humanistycznych ze specjalności historia kultury, nauki i wychowania, profesor uczelni, wykładowca w Instytucie Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego. Dyrektor Archiwum Nauki Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie. Stypendysta Fundacji Fulbrighta, Fundacji Kościuszkowskiej, Instytutu Piłsudskiego w Ameryce i Czeskiej Akademii Nauk (Josef Dobrovský Fellowship, 2022). Kierunki badań: historia społeczno-kulturalna Galicji, historia kobiet XIX i XX w., polsko-brytyjskie i polsko-amerykańskie relacje intelektualne. Publikacje: *Iskra światła czy kopcząca pochodnia? Inteligencja w Przemysłu w latach 1867–1939*, Kraków 2009; *Ambasadorzy idei. Wkład intelektualistów w promowanie pozytywnego wizerunku Polski w Wielkiej Brytanii w latach 1918–1939*, Kraków 2015; redaktor naukowy tomów: *Intellectuals and World War I. A Central European Perspective*, Kraków 2018 (wraz z Kamilem Ruszałą); „Rocznik Przemyski. History” vol. 55, 2019, issue 3 (23): „*For Your Freedom and Ours*”. *Polonia and the Struggle for Polish Independence* (wraz z Andrew K. Wise’em); *Centrum światów jest tutaj – Galicja jako punkt odniesień. Interdyscyplinarny projekt artystyczno-naukowy*, Rzeszów 2021 (wraz z Jadwigą Sawicką); *Postwar Continuity and New Challenges in Central Europe, 1918–1923. The War that Never Ended*, New York–London 2022 (wraz z Kamilem Ruszałą).

Stanisław Stępień – doktor habilitowany nauk humanistycznych ze specjalnością historia, profesor Państwowej Akademii Nauk Stosowanych (prorektor PWSW

w latach 2012–2016). Założyciel i dyrektor Południowo-Wschodniego Instytutu Naukowego w Przemyślu; członek rzeczywisty Towarzystwa Naukowego im. T. Szewczenki we Lwowie; członek Komisji Wschodniosłowiańskiej Polskiej Akademii Umiejętności; współpracownik *Polskiego słownika biograficznego*. Były stypendysta Max-Planck-Institut für ethnologische Forschung w Halle an der Saale (2002, 2004) oraz Kulturgeschichte Ost- und Ostmitteleuropas. Universität Bremen (2005). Jako *visiting professor* wykładał w Instytucie Badań Historycznych Uniwersytetu Lwowskiego (1998–2000) oraz na Wydziale Teologicznym Ukraińskiego Uniwersytetu Katolickiego we Lwowie (2003–2004). Jest autorem ponad 200 publikacji naukowych, w tym książek: *Tradycja a tożsamość. Wywiady wśród mniejszości ukraińskiej w Przemyślu*, Przemyśl 2000, wyd. II poszerzone 2006 (współautor Christopher Hann); *Pomarańczowa rewolucja. Kalendarium i dokumenty wyborów prezydenckich na Ukrainie w 2004 roku*, Przemyśl 2006 oraz 15 tomów edycji źródłowej *Polacy na Ukrainie. Zbiór dokumentów*, Przemyśl 1998–2021. Redaktor zbioru studiów: *Polska – Ukraina. 1000 lat sąsiedztwa* (5 tomów) i in. Za działalność naukową i społeczną wyróżniony: Nagrodą Naukową im. Profesora Stanisława Herbsta (1978); Nagrodą Popierania Niezależnej Kultury Polskiej (POLCUL – 1999); Nagrodą Przeglądu Wschodniego im. Aleksandra Gieysztor (2007); Nagrodą Forum Ekonomicznego „Karpacka Europa Wspólnych Wartości” (2020).

Maria Stinia – doktor habilitowany nauk humanistycznych ze specjalności historia nauki i oświaty oraz dydaktyki historii, profesor nadzwyczajny w Instytucie Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego. Członkini Komisji Historii Nauki PAU oraz Komisji do Oceny Podręczników Szkolnych PAU. Zainteresowania badawcze koncentrują się wokół historii nauki i oświaty w Galicji w okresie autonomicznym. Autorka monografii *Państwowe szkolnictwo gimnazjalne w Krakowie w okresie autonomii galicyjskiej* (Kraków 2004); *Uniwersytet Jagielloński w latach 1871–1914. Modernizacja procesu nauczania* (Kraków 2014); red. naukowy: „Prace Historyczne. Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego” 2015, nr 2 (142): *Konteksty historycznej edukacji gimnazjalnej. Tradycje i współczesność*; „Prace Historyczne. Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego” 2018, nr 2 (145): *W kręgu historii nauki i oświaty. Uniwersyteckie środowiska filologów krakowskich i lwowskich 1850–1939* (wraz z Tomaszem Pudłockim); „Prace Historyczne. Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego” 2022, nr 3 (151): *Śladami dziedzictwa muz – Katedra i Zakład Historii Kultury i Oświaty w Uniwersytecie Jagiellońskim w latach 1920–2021* (wraz z Tomaszem Pudłockim); redaktorka naczelna „Kroniki Uniwersytetu Jagiellońskiego” oraz autorka kilkudziesięciu artykułów z zakresu historii oświaty i nauki.

Wiktor Węglewicz – dr nauk humanistycznych w zakresie historii. W 2020 r. obronił na Wydziale Historycznym UJ pracę doktorską poświęconą jeńcom

i internowanym ukraińskim w Polsce w latach 1918–1921 (praca wyróżniona w XIV Konkursie im. Władysława Pobóg-Malinowskiego na Najlepszy Debiut Historyczny Roku). Stypendysta konkursu NCN Etiuda 6 (2018–2019), Funduszu Wyszehradzkiego (2017), uczestnik programów MOST i Erasmus+. Wybrane publikacje: *Umowy polsko-ukraińskie dotyczące położenia jeńców internowanych podczas wojny 1918–1919 r. Teoria i praktyka*, w: *Stosowanie prawa. Historia, praktyka i społeczeństwo*, red. Z. Kopania, Łódź–Warszawa 2021, s. 63–77; *Wizyty delegacji zewnętrznych w obozach jenieckich w Polsce i ich pomoc więzionym Ukraińcom galicyjskim (1919–1920 r.)*, „Часопис дослідження війн та революцій” 2021, №1, c. 32–60; *Choroby i śmiertelność jeńców sowieckich w obozie Dąbie koło Krakowa w latach 1919–1921*, w: *1920 rok – wojna światów. Studia przypadków w stulecie bitwy warszawskiej*, red. E. Kowalczyk, K. Rokicki, Warszawa 2021, s. 299–318; *Kapelani grekokatolicycy w Ukraińskiej Armii Halickiej (1918–1920)*, w: *Wielka wojna wyzwań duchowych. Kapelani wojskowi na froncie wschodnim 1914–1920*, red. T. Pudłocki, K. Ruszała, Kraków 2020, s. 155–170.

Arkadiusz Stanisław Więch – doktor nauk humanistycznych w zakresie historii, adiunkt w Instytucie Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Absolwent Uniwersytetu Jagiellońskiego, Uniwersytetu Papieskiego im. Jana Pawła II w Krakowie oraz Uniwersytetu Rzeszowskiego. Członek Stowarzyszenia Archiwistów Polskich oraz Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemyślu. Zainteresowania badawcze: dzieje archiwów i bibliotek na ziemiach polskich w XIX i XX wieku, historia Galicji, historia społeczna, historia nauki oraz archiwistyka społeczna. Autor publikacji naukowych, m.in. monografii: *Miasteczko. Życie codzienne mieszkańców Dębicy w latach 1900–1939* (Przemyśl 2012); *Polski Nobel. Działalność Erazma Józefa Jerzmanowskiego oraz dzieje fundacji jego imienia (do 1938 roku)* (Kraków 2019); *Stary Księgozbiór. Biblioteka gimnazjum w Dębicy w latach 1900–1932* (Kraków 2020) oraz licznych artykułów naukowych i recenzji.